

Er is meer tussen hemel en aarde

Ooit zij mijn vader tegen mij, waarom zet je de belevenissen en ervaringen met paragnosten niet eens een keer op papier alles valt bij jou zo op zijn plaats misschien is het wel interessant om het een keer in een blad te plaatsen. Het was augustus 1997 op zijn verjaardag. Ik was op dat moment 30 weken zwanger van een tweeling. Ik zei nog tegen hem: wie weet zal ik het ooit eens doen.

In augustus 1998 logeerden we (weer met zijn verjaardag) een weekje in het huis van mijn broer. Lezende in de "Libelle" viel mijn oog op een oproepje om je ervaringen te vertellen over paragnosten e.d. Naar aanleiding van dat oproepje ben ik gaan schrijven en heb ik mijn verhaal ingestuurd. Niet meer denkende aan wat mijn vader mij een jaar eerder gezegd had.

Vanwege het drukke leven met onze tweeling heb ik er nooit meer bij stilgestaan dat ik op dit artikel gereageerd had. De kinderen werden 1 jaar en omdat we geen kraamtijd hebben gehad vanwege de hectische situatie betreffende Noémi zou hun eerste verjaardag een groot feest worden. Mijn vader, die op dat moment chronisch longpatiënt was, logeerde ook bij ons. Gelukkig werkte het weer ook mee en door de aanwezigheid van de vele familieleden en vrienden werd het een gezellig verjaarsfeestje oftewel "verlaat kraam"feest. Toen mijn vader weer naar huis ging keek hij, voordat hij het huis verliet nog eens goed rond. Ik vroeg hem waarom hij dat deed en hij antwoordde: "Nou ik wil alles nog eens goed in me opnemen, je weet maar nooit het kan maar zo de laatste keer zijn. En met zijn bekende glimlach keek hij me aan. Ik zei: "Nou het zou maar zo kunnen, dus kijk maar eens goed rond". Waarop hij naar me knipoogde zoals hij altijd deed.

In de daarop volgende maanden werd hij keer op keer geveld door een zoals hij eerst dacht griepje. Maar het griepje ging niet over en hij kreeg de ene antibiotica kuur na de ander. Al gauw bleek dat hij een virus infectie had in zijn luchtwegen en zijn conditie ging geleidelijk aan achteruit. Op 9 februari 1998 is hij (voor ons toch nog onverwachts) overleden na een kortstondig ziekbed.

Begin maart dat jaar op een maandag ochtend belt André me van zijn werk. Een collega van hem had een artikeltje gelezen in de Libelle waar mijn naam onderstond. Iets over paragnosten zei hij. Ik kon me er niets van herinneren maar op een gegeven moment ging er een belletje rinkelen. Nieuwsgierig geworden snelde ik op maandagmorgen naar de boekhandel en kocht daar de "Libelle". Thuis gekomen lees ik het artikel en ik realiseer me voor de zoveelste keer, dat er meer is tussen hemel en aarde. Het artikel verscheen ongeveer 4 weken na het overlijden van mijn vader in Libelle nummer 11. (Dit getal loopt vanaf 1988 als een rode draad door ons leven). En mijn vader was toch degene die me er ooit op had gewezen het verhaal te schrijven. Hier volgt het geschreven stuk en het verschenen artikel.

Ede, 16 augustus 1998.

Geachte redactie,

Naar aanleiding van het oproepje in 'libelle 29' betreffende ervaringen met paragnosten e.d., wil ik een van mijn ervaringen hiermee op papier zetten.

In 1983 gingen mijn man en ik voor kinderwens naar de gynaecoloog. Na 6 jaar onderzoek en behandeling mocht het niet baten. Omdat IVF- behandeling in die tijd alleen werd vergoed in bijzondere gevallen bleef er niets anders over dan het te accepteren. In 1987 kwam ik i.v.m. andere klachten bij een magnetiseur/paragnost terecht. Zij vertelde mij gaande weg de gesprekken die wij voerden dat wij niet kinderloos zouden blijven. Zij zag bij mij n.l. 3 kinderen. Even later corrigeerde zij dit in 2. Bij dit standpunt bleef zij. Ik vertelde haar over ons verleden en dat de specialisten ons weinig kans gaven op een spontane zwangerschap. De kans op een zwangerschap door IVF zou 3% zijn. Ze zei me toen dat de medici niet alles wetend is en vroeg me naar mijn leeftijd (ik was toen 30 jaar). Ze zei dat ik nog jong was en alle tijd had. Nu had ik in 1985 een

miskraam gehad. Dit was waarschijnlijk de reden waarom ze de nadruk legde op 2 kinderen.

Daar wij nuchter genoeg zijn klampten wij ons niet vast aan wat zij had gezegd want anders heb je geen leven. Zo besloten we in 1988 op vakantie te gaan naar Indonesië om alles voorlopig van ons af te zetten. Heerlijk ontspannen dachten wij.

Daar ik van Indische afkomst ben was ik wel bekend met het paranormale en vond ik het aan de andere kant ook wel spannend want ik kende voldoende verhalen en gebeurtenissen over *'het land van de stille kracht'*. En ook hier hebben we ervaringen opgedaan waarover ik nu niet zal uitweiden.

In 1990 besloot ik van baan te veranderen. Een drukke baan in de buitendienst dat inhield dat ik ergens in Nederland een werkplek had.

Zo ontmoette ik eind '91 in een van mijn werksituaties een collega, met wie ik nog steeds, door toeval, een band heb. Zij kwam op een dag mijn kantoor binnen en vertelde me dat ze over mij had gedroomd. Wij kenden elkaar toen pas 5 dagen. Het was haar n.l. al vaker overkomen dat haar dromen uitkwamen. Zij hield zelfs een dagboekje bij waarin zij haar dromen opschreef omdat ze niet altijd werd geloofd. Ze vroeg mij of ik zwanger was. Ik begon te glimlachen en zei: "nee!".

Toen vertelde ze mij haar droom. Zij had me gezien met twee kinderen. Het waren twee meisjes van dezelfde leeftijd. Een tweeling dus. Er kwam nog een heel verhaal achteraan wat later ook allemaal heeft plaatsgevonden. Toen ze klaar was met haar verhaal vertelde ik haar dat wij geen kinderen konden krijgen. Ze schrok ervan en kreeg kippenvel en zei dat haar dromen niet altijd uitkwamen. Wel zei ze nog dat het te maken had met een nieuwe techniek in de toekomst. Ik vertelde haar dat het best zo zou kunnen lopen en dat zij onderhand de derde was die dit vertelde. Allen onafhankelijk van elkaar. Dit alles was voor mij duidelijk dat het ooit weleens zover zou komen.

In de zomer van 1994 waren wij in Portugal op vakantie waar ik een heel klein krantenartikel las over een professor in Utrecht die patiënten behandelde volgens een nieuwe methode. Dit zou voor ons weleens de mogelijkheid kunnen zijn. Ondertussen was ik 36 jaar en na lang twijfelen zaten we 5 maanden later bij mijn gynaecoloog voor een informatief gesprek. Deze reageerde meteen door de telefoon ter hand te nemen en de professor te bellen. Hij legde hem onze

voorgeschiedenis uit en 10 minuten later stonden we buiten met een afspraak bij professor te Velde waar we en maand later terecht konden.

Prof. Te Velde had ons dossier doorgenomen en vond dat we in aanmerking moesten komen voor een IVF- behandeling. Zijns inziens was er in het verleden een beoordelingsfout gemaakt en hij dacht dat het met deze behandeling wel mogelijk zou zijn. Gezien mijn leeftijd kon hier niet lang meer mee gewacht worden (ik was toen 37 jaar) en zo werden we op de wachtlijst geplaatst. Een jaar later kwamen we in aanmerking voor de eerste behandeling. Helaas mislukte deze behandeling en omdat het allemaal nogal gecompliceerd was verlopen mocht ik pas na 3 maanden aan de tweede behandeling beginnen.

Door deze complicatie kwam ik weer bij een magnetiseur/paragnost terecht. Deze vertelde mij dat ik de melkproducten moest laten staan omdat deze het slijmvlies verdikt. Zo dus ook het baarmoederslijmvlies waardoor innesteling van de eicel niet mogelijk is. In ons gesprek vertelde hij me dat hij 2 kinderen bij me zag en het waren geen jongens. Ik moest toch denken aan een tweeling. Ook zei hij dat ik wel een IVF behandeling nodig had en dat ik zelf wel wist wanneer ik ermee kon beginnen. Met deze boodschap ging ik dus naar huis en was hij nummer 4 met dezelfde boodschap.

In december 1996 begon ik uitgerust en vol goede moed aan de tweede IVF - behandeling. Tijdens de feestdagen bezocht ik een paranormale beurs in het zuiden van het land waar we de feestdagen doorbrachten. Daar kwam ik terecht bij de paragnost Do Lemet. Eigenlijk zou ik in januari naar een lezing van hem gaan bij mij in de buurt. Terwijl hij in de zaal de ene boodschap na de andere doorgaf a.d.h.v. paraffine beeldjes en tekeningen was, ik even verbaast dat ik de laatste boodschap van hem door kreeg aan de hand van een tekening. De boodschap luidde dat er in de maand augustus twee blijde gebeurtenissen zouden plaatsvinden. Een had met mijn werk te maken en de ander..... Dat wist ik zelf wel. Ik dacht meteen dat deze behandeling zou lukken maar..... als deze in augustus zou plaatsvinden betekende het wel dat de bevalling veel te vroeg zou zijn.

Eind januari 1997 werden er bij mij 3 embryo's teruggeplaatst en twee weken later was ik zwanger. Het was voor ons dan ook geen verrassing toen de echoscopist vertelde dat er twee intacte embryo's waren. De zwangerschap verliep buiten een bloedarmoede en ernstige vermoeidheidsklachten redelijk

voorspoedig tot aan de 32^e week. Tijdens mijn controle constateert de vervangend gynaecoloog groeiachterstand bij een van de twee kinderen maar hij heeft geen tijd voor verder onderzoek en omdat het goed gaat laat hij het zo tot de volgende controle over twee weken bij mijn eigen specialist. (Ondertussen had ik via de eerste paragnost te horen gekregen dat de bevalling in een keizersnee zou eindigen).

Dat weekend van de 32^e week was mijn zus (ook van een tweeling) bij mij en ze vertelde dat ze van mij had gedroomd. Ze was op haar verjaardag, 28 augustus, niet thuis maar bij mij omdat de tweeling was geboren. Ik zei haar nog: liever niet, want dan zijn ze veel te vroeg. Als bewijs dat ze het had gedroomd schreef ze op mijn whitebord: " 28 augustus wordt een gedenkwaardige dag".

Op 28 augustus moest ik voor controle naar mijn eigen gynaecoloog. Hij constateerde dat de harttonen van een kind nauwelijks te horen waren en dat die een groeiachterstand had opgelopen. Hij informeert naar de bevindingen van de vorige controle en onderneemt meteen actie. Tevens constateert hij een beginnende zwangerschapsvergiftiging, bij een tweelingzwangerschap een veel voorkomende complicatie. Zo moest ik met spoed naar Nijmegen. Hier werd de diagnose bevestigd en na een discussie tussen de twee specialisten of ze meteen moesten ingrijpen of nog even wachten, gebeurde het dat ik in de nacht van 28 op 29 augustus d.m.v. een spoed keizersnee beviel van twee meisjes van 1750 en 1050 gram.

De kleinste van de twee heeft een ernstig gecompliceerde hartafwijking en is al een keer geopereerd waarbij zich complicaties hebben voorgedaan met blijvend letsel. Zij zal in de toekomst nog een aantal grote operaties moeten ondergaan.

Ik ben nu 40 jaar en de kinderen worden binnenkort 1 jaar. De puzzel is compleet zou je kunnen zeggen. Alle stukjes zijn op zijn plaats gevallen. Hoewel we weer aan een nieuw puzzel zijn begonnen.

Onze belevenissen met paranormaal begaafde mensen is altijd positief geweest. Het is heel belangrijk dat je niet gaat leven naar wat zij zeggen. Ik denk dat je ondanks dat, je eigen weg moet begaan want de dingen komen toch wel op je pad als het zo moet zijn.

Het is een lange ervaring uitgestreken over een periode van ongeveer 15 jaar, waarmee ik wil aangeven dat er op spiritueel gebied dingen gezegd kunnen worden die pas veel later de revue passeren of op hun plaats vallen.

Hopelijk draagt onze ervaring bij aan hetgeen jullie zochten voor het artikel.

Met vriendelijke groet,

Irene Zadojko - Houps

En dit werd het artikel:

Lees het in brieven van Libelle-lezeressen

Er moet meer zijn tus

Ontmoetingen die je leven veranderen, tekenen uit het hiernamaals, troost door een helderziende of een kaartlegster... is dat vreemd, of kennen we het allemaal? Een selectie uit de brieven die Libelle hierover ontving.

Bedankt!

Een halfjaar geleden ging schrijfster Christine Pannebakker op zoek naar antwoorden op vragen als: wie ben ik? Wat is mijn levenstaak? Wat gebeurt er na de dood? In Libelle kon u lezen welke bijzondere mensen ze tijdens haar zoektocht tegenkwam. En we vroegen naar uw ervaringen met gebeurtenissen en berichten die tussen hemel en aarde vandaan lijken te komen. Op de redactie kwamen veel brieven binnen. Voor die vele reacties willen we u hartelijk bedanken.

Ik zag dat de handlezeres schr ok

Het was 1987. Het was slecht weer, het regende. Dus belandde ik na een flinke wandeling met mijn toenmalige echtgenoot en twee vriendinnen in een strandtent. Het was er druk, maar we konden aanschuiven aan een tafel waar een vrouw zat. Ze bleek een handlezeres te zijn. Hoewel ik het griezelig vond, liet ik mijn hand zien. En ik had onmiddellijk spijt, want ik zag dat ze schrok. Ze vertelde me allerlei dingen over mijn leefsituatie

die klopten, maar ik zal haar eerste blik na het zien van mijn hand nooit vergeten...

In 1989 kreeg mijn dochter een auto-ongeluk waardoor ze blijvend verlamd raakte, in 1993 liep mijn huwelijk uit op een echtscheiding en werd mijn jongste zoon aan kanker geopereerd. Ik denk nog altijd dat zij deze gebeurtenissen al had gezien.

Emmy van der Wilk

Ze was al de derde die me die voorspelling deed!

Toen ik in 1991 van baan veranderde, kreeg ik een nieuwe collega. Na vijf dagen kwam ze mijn kantoor binnen en vertelde dat ze over mij had gedroomd. Ze droomde vaak dingen die later uitkwamen en hield zelfs een dagboekje bij waarin ze haar dromen opschreef, omdat ze niet altijd werd geloofd. Ze vertelde dat ze mij in haar droom had gezien met twee meisjes van dezelfde leeftijd, een tweeling. Toen ze klaar was,

vertelde ik haar dat wij geen kinderen konden krijgen. Ze schrok en zei dat haar dromen niet altijd uitkwamen. Maar wat vreemd was: ze was al de derde die deze 'voorspelling' aan mij deed. Al die mensen hebben gelijk gekregen: in de nacht van 28 op 29 augustus 1997 ben ik na een IVF-behandeling van twee meisjes bevallen. Ik heb veel mensen op mijn pad gehad, die me voorspellingen hebben gedaan en ik heb

daar heel goede ervaringen mee. Misschien ook wel omdat ik me er nooit aan heb vastgeklampt, ik ben mijn eigen leven blijven leven. Ik ben nu veertig jaar en de kinderen worden binnenkort een jaar. De puzzel is compleet, zou je kunnen zeggen; alle stukjes zijn op hun plaats gevallen. En nu zijn we weer aan een nieuwe puzzel begonnen.

Irene Zadojko-Houps